

בזה אחר זה יורדים חשודי הטרור עלומי-השם מהאוטובוס כמטיילים בפיקניק

עצורים הונכשי-הונכשי

חלקם הצטופפו אומנם על שני הספסלים הצרים, אך לרובם לא נמצא שם מקום, והם גם לא רצו לשבת שם. הם העדיפו לשבת בניחוחות לצד בני-מישפחותיהם, כאילו הם במקום אחר, כאילו אחר, שכלל אינו קשור אליהם.

חלקם נראו משוחחים בלא הרף עם נשותיהם, הוריהם או אוהדים אחרים שלהם.

מדי כמה דקות נמאס לאחד מהם הריון המשעמם, והוא קם ממקומו, כשיא הטיבעיות, ויצא החוצה מן האולם. כך סתם, בצער מרושל, כשאינם זורקים אף מבט לעברו של השופט, יצאו להם הנאשמים להינפש. שוטר חביב, שעמד במיקרה ליד הדלת, פתח להם אותה והם יצאו אל המיסדרון — לבד, ללא ליווי, ללא שמירה, ללא אויקים.

שלושה שוטרים נכחו באולם בעת הריון, אך אלה ישבו מרוחקים, על ספסל מיוחד בקצה השני של החדר, באפס מעשה.

גם קרובי מישפחתם וחבריהם של הנאשמים נכנסו ויצאו מאולם המישפטים כאילו הם נמצאים בכיתם. אחת הנשים אף הגדילה לעשות: היא יצאה החוצה וחזרה כשבידה פחית שתיה קרה וחבילת שוקולד. היא ביקשה למסור את המזון לאחד הנאשמים, שישב בקצה השני של האולם. כך עברו הפחית והשוקולד מיד ליד, עד שהגיעו ליעדם.

ממש כאמצע הריון, בעוד הפרקליט טים נואמים, נשמע קול נפץ דק של פתיחת הקופסה ושיחרור הגאזים.

כל החגיגה הזאת אירעה באמצע ריון מישפטי על מעצמם של 23 איש הנאשמים ברצח, בניסיון לרצח, בחבלה חמורה, בהשתייכות לאירגון טרור, באחזקת נשק ללא רשיון, ובעוד אי-אלה עבירות המורות לא פחות. סניגוריהם של הנאשמים נראו גם

למטה, בחצר, ובכביש שליך בניין בית-המישפט, הסתובבו חבריהם, חיילי מישמרי-הגבול, גם הם באפס מעשה, עד שמישהו בא והביא להם אוכל. רק אז, סוף-סוף, היה להם מה לעשות. אך כל זה היה כאין וכאפס לעומת החגיגה האמיתית. זו התנהלה בתוך אולם-הריונים עצמו.

כשנפתח הריון, ישב על כס המישפט השופט ישראל וינר, ומולו היתה ההמולה רבה. ספסלי-הנאשמים צר כמונן מלהכיל את כל 23 נאשמי אירגון הטרור היהודי.

בקלילות מעל כס המישפט, ערכה את הבריקה הביטחונית, וטיפסה בחזרה למעלה אל כיסא השופטים, והתיישבה בדיוק מתחת לסמל המדינה. במיסדרון, בדיוק מול האולם, עמד ספסל-יעץ, נושא חותמת "רכוש ממ"שלת", שעליו היו מונחות בעירבוביה קסרות לכנות של שוטרים ובצירן אלות-היעץ.

השוטרים עצמם, בעלי הקסרות, הסתובבו בשיעמום רב באולם הגדול של הקומה השנייה. הם התגודדו ביניהם וניסו למצוא נושאים לשיחה.

בית-המישפט המחוזי בירושלים היה ריק מאדם. כל המישרדים היו סגורים. רק הקומה השנייה של הכניון הגדול המתה אדם. בכניסה למיסדרון עמד שולחן-יעץ רחב, שאמור היה לחסום את הכניסה.

שוטר במדים עמד לצידו ובידו מי הנכנסים לאולם. כל אחד עבר בדריקה ביטחונית. את הנשים בדקה חיילת, שהובאה למקום במיוחד לעניין זה. את זמנה הפנוי ביילתה בישיבה על כיסאו של שופט באולם סמוך, ובכל פעם שהיתה צריכה לברוק אשה, היא דילגה

השעה ארבע התקרבה. הכל הסתכלו בשעונים. האוטובוס הדי אפור התעכב היום, משום מה. נשים בשביסים ובסנדלים חומים וגברים בכפיות סרוגות צעדו במהירות לכיוון שערי-הכרז, כשהם נושאים שקיות-ניילון תפוחות, שהכילו מכל טוב.

עורכיריו החנו את מכוניותיהם ואצו לבית-המישפט, כשהם לובשים בדרך את גלימותיהם השחורות.

השופט המחוזי, ישראל וינר, בא אף הוא רקות ספורות לפני השעה ארבע אחרייהצהריים. שערי-הכניסה למכור גיות השופטים היה נעול, והשופט צפר במשך רקות ארוכות עד שהגיע מישוה שפתח לו את השער.

בנימישפחה וקרובים המשיכו לזרום אל בית-המישפט. הם נראו שמחים וטובי-לב. לא ניכר בהם כי קרוביהם מואשמים בעבירות כבדות ושהעונשים הצפויים להם הם שנתי מאסר רבות. הכל באו לבית-המישפט כאילו הלכו לחנות כסרטי או בהצגה טובה.

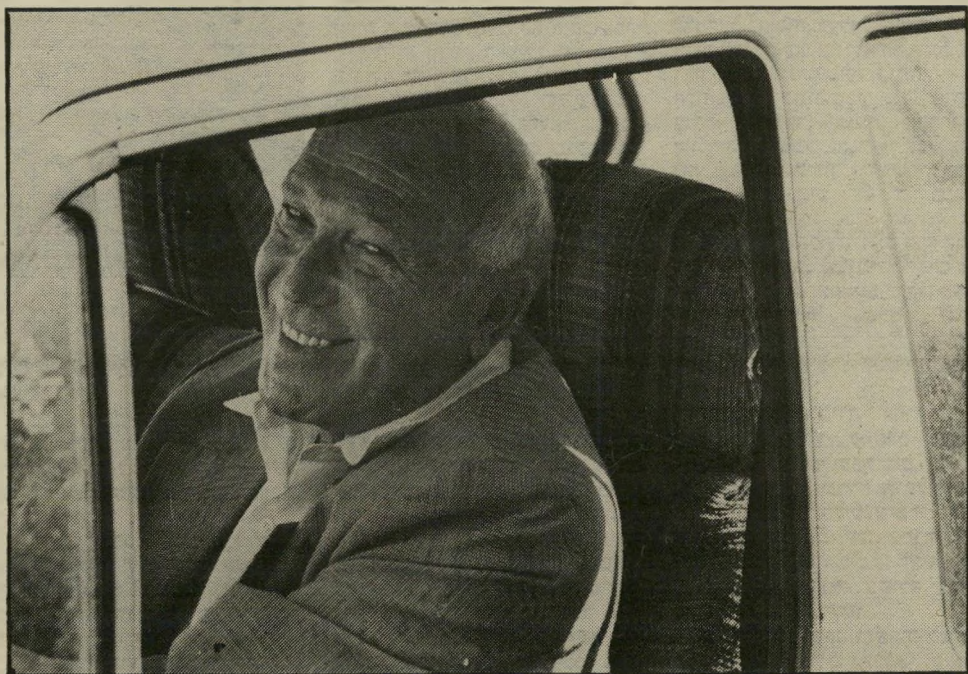
אחרי-כך הגיע האוטובוס האפור, כמו חזר מטיול ארוך והגיע לתחנה הסופית שלו.

שוטרים וחיילים של מישמרי-הגבול תפסו עמדות ברחוב הצר שבירושלים המיזרחית, אך הם לא נראו מתוחים באופן מיוחד.

דיון על פחית משקה

האוטובוס עצר באיטיות ליד השער האחורי של בית-המישפט ו-החברה" ירדו ממנו אחרי-אחד בקלי-לות, לבד, ללא אויקים על ידיהם, ללא ליווי מישפטי מיוחד, וצעדו בנחת, כשמש חמימה של אחרי-צהריים, לכיוון אולם המישפטים. האווירה היתה רגועה ונינוחה. איש לא התרגש.

היהודי. השופט הגיע במכוניתו לבית-המישפט לדיון שנקבע אחרי הצהריים וחיכה במכונית, עד שהשומר יפתח לו את השער. הדיון בבקשה נמשך זמן רב.

ישראל וינר, השופט המ-חוזי שדן בבקשת המע-צר עד תום ההליכים של 23 נאשמי אירגון הטרור

כבוד השופט